

Publicerad 2009-05-22 12:46 av IhaveAblackHeart

Texten kan för vissa vara skrämmande och andra omfamnar den.

Det är helt beroende på vem man är och hur man känner om döden.

Just another bad joke

Skrattet sakta tynar bort.

Leendet suddas ut från mina läppar.

Ögonen svarta och tårar av blod rullar ner för mina kinder.

Allting är suddigt.

Jag ser ingenting klart, kan inte tänka klart.

"Kan ingen rädda mig?

Är det ingen som ser mig?

Är det ingen som hör mig?"

Jag borde nog inte genat genom skogen.

Jag vet ju att du brukar vara där.

En extrem smärta över ryggraden.

Jag faller till marken.

Hela min mun är förlamad från ditt första slag som du slog.

Det känns som att mitt huvud ska sprängas.

"Varför? Varför gör du såhär mot mig?!"

Dina ord svider.

Det du viskar till mig får mig att gråta.

Det känns som att mina ögon brinner.

Som om någon trycker in glöd i dem.

Ditt slag över ryggen har slutat svida nu och jag lyckas kravla upp på knä.

Blodet forsar från alla sår.

Allting gör ont.

"Baam!"

En spark i magen.

Än en gång sjunker jag ihop till en hög på marken.

Återigen svider dina ord.

Allting gör ont.

Minsta lilla rörelse, minsta andetag.

T.o.m mitt hjärtas slag gör att hela kroppen värker och skriker av smärta.

Jag kan inte låta bli.

Kan inte hålla.

Kan inte hålla mig från att le.

All din frustration får mig att skratta.

Från ingenstans.

En svidande direkt smärta över mina läppar och kinder.

-"Jag ska se till att du kommer le förevigt."

Inte förstån då faller det in vad du har gjort.

Jag ser min spegelbild i den blodiga vattepölen.

Ett leende.

Ett leende som sträcker sig långt ut på mina kinder.

"Why so serious"

Mina ord får dig att le.

Ett föraktfullt och hånfyllt leende.

När jag försöker ställa mig upp slår du,
gång på gång för att tvinga ner mig till marken igen.

"Vad är du rädd för?

Är du rädd för att förlora?

Är du rädd att jag ska resa mig över dig oh gå härifrån?"

När jag denna gången försöker resa mig upp backar du.

Varför gör du det?

Det var ju du som startade det här.

Ska du inte avsluta det?

Ett högt hånskratt ekar bland träden.

Mina ord skrämmar mig.

Jag blir faktiskt rädd för mig själv när jag kommer på mina egna ord.

"Döda mig.

Du har alltid velat göra det.

Nu har du chansen.

Gör det nu, medans jag är svag."
Jag sträcker ut mina armar rakt ut.
Det gör så ont att jag nästan faller till marken en gång till.
Nu är det revbenen som protesterar.

När du ställer dig bakom mi och håller,
med ena handen runt midjan och den andra runt min käke förstår jag att du vill verkligen se mig död.
Vad har jag gjort för att du ska hata mig så?
Vi var ju vänner en gång i tiden men det som gjorde att vi klippte alla band till varandra var så längesen att jag inte längre minns.
Eller så minns jag inte pga alla slag jag har tagit emot.

-"Jag vill höra dig skrika. Jag vill höra dig be för ditt liv, be om nåd."
Ditt skratt isar verkligen.
Din kyla får mitt blod att kännas som is.

"Jag skulle kunna göra så mycket för dig men även du vet att jag ber inte om nåd.
Du känner mig såväl att du borde veta att jag ber inte för mitt liv, för mitt liv är inget värt."

Sakta seglar du ner till marken.
Livlös.
Du ler fortfarande.

Ditt smink är runnit så mycket att du ser ut som en clown.
En död clown.
Ett dåligt skämt.
"Why so serious"

Jag vänder ryggen till din döda kropp och börjar gå.
Vart vet jag inte.
Går dit benen bär mig.

Jag och mitt leende.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren IhaveAblackHeart med Poeter.se id #23910 innehar upphovsrätten